

„Ja, parafu! — Aga mis mina ütelda tahtsin, mina ei kaeba mitte oma pärast ja mina ei ole iseenesele tödeste mitte iialgi raha soowinud —“

„Ei iialgi mitte?“ füüs emand Kasperson terawa sõnaga.

„Ja, emand Kasperson, nii töest fui mina siin ietun. Minu täsi on issa nii heoste käinud, et minul issa just nii palju oli, kui tarvitasin, — loffu hoidma pidin mina muidugi.“

Üks weise lind hallas, kui emand Rasmussen seda oli ütelnud, pärna otsas laulma, tema ei pannud seda aga suuremalt tähele ja jutustas edasi: „Ja, mis mina tahtsin ütelda, see on ainult prava Hanseni pärast, kui mina omale nüüd raha soowin. Oh, oleks mina riis! Siis tahtsin neid lapsi aidata. Teie teada ju, emand Kasperson, kui palju head mina selles majas näinud olen —“

„Ja, sellest räägite Teie, Jumal teab, minuse sagedast full.“ viitas emand Kasperson wahelse.

„Ja, selleks on minul ka asja full! Ja selle pärast on minul nüüd, kus waelsete Hansenite täsi nii sandist käib, raekte tando, et mina aidata ei wõi. Nemad, kes nii lahkesti elasivad, piawad nüüd, pärast mehe äfiliist surma, nii wähega läbi ajama.“

Emand Kasperson urises midagi oma ette,

see urisemine oli aga omast lohast lahke, — temal oli hea meel, kui teiste täsi ka halwaste täis.

„Oh ja! Kui mina riis oleks!“ korratas emand Rasmussen. „Isomale ei tohi seda ju soowida, kui see aga teiste pärast on, siis wõib seda full teha, aga tühja kätega ei jõua laugele, ja minu seitsekümendseitse aastaga ei wõi mina ka enam nende heaks tööd teha. Ei, kõik mis teha suudan, see on kaastundmine, aga mis see aitab?“

„Sellest nemad muidugi raewaseks ei saa!“ tähendas emand Kasperson.

„Nüüd pian ometi jäsle lõrd waatama, mis prava Hansen teeb! Jumalaga, emand Kasperson!“ Sellega töüs emand Rasmussen üles, mässis oma suka loffu ja läks turpa. Kurvastusega raputas tema pead, ei wõinud aru saada, kuid emand Kasperson teiste hädaast oso ei wõtnud ja issa ainust oma enese peale mõtles.

Lühikese aea pärast nähti, kuid emand Rasmussen uulissa jalgteed mööda edasi astus, ennast wana pleekinud rõtitu sisse mäesides ja suure wihamarju peale tuetates, mis temal noorest põlwest veel alles oli. Pitlameesi ja etterwaatlikult läis tema majade müürisi mööda ja jõi sagedast waatama, kas hooviwäravatest sõitusi wälja ei tuloks. Ühe arsti terge wanter mürises ruttu